

DONNERI HARANGSZÓ

A DONNERI SZENT KERESZT PLÉBÁNIA LAPJA
2013. SZEPTEMBER

A KERESZT HORDOZÁSÁRÓL

A nyár elszaladt és ismét itt van Szent Kereszt ünnepe, templomunk búcsúja. Új lendülettel kezdünk az új tanévbe, és bár nem is reméltük, most mégis sikerült kis csokorba gyűjteni nyári élményeinket, hogy megosszuk azt mindenkivel.

Néhány éve egy alkalommal Altöttingben, a Németországi Mária-kegyhelyen jártam és a kegykápolna mellett feltűntek nekem azok a keresztek, amelyeket a zarándokok gyalog hoztak el ideig, hogy itt végleg letegyék. Annak idején voltak, akik egészen Jeruzsálemig vitték a keresztjüket. Mindez történelmi távlatokba tűnik veszni, a kereszt ilyen formában való hordozása ma szinte elképzelhetetlen. Pedig mindannyiunknak megvan a maga keresztje, amit hordozunk is, igaz mások elől gyakran elrejtve, hogy észre ne vegyék. Mesterünk a kereszt hordozására hív minket. Pál pedig nemcsak a Galatáknak írta, hogy "hordozzátok egymás terhét!" Önként fel kell vennünk a keresztet és nem csak a magunkét. Jézus Krisztus mindnyájunk keresztjét felvette. Egy ideig Cirenei Simon is vitte, igaz ő éppen csak arra járt és kényszerítették is. Fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy milyen szívvel hordozzuk az élet keresztjeit? Nem biztos, hogy mindig örvendezve, vagy önfeledten, lelkesen kéne szaladnunk a nehézségek közepette Urunk után, de ezt talán ő sem várja el. A mosoly és a kereszthordozás ritkán esik egybe. Van ideje a nevetésnek és van ideje a sírásnak is. A szent keresztet mégis ünnepeljük. A kereszt ugyanis győzelmi jellé vált, ahol Krisztus legyőzte a halált és felragyogtatta számunkra az örök életet. Kereszthordozásunk az Ő keresztjéből való részvétel.

Plébániánk életében szaporodnak a találkozási lehetőségek, amikor megnyílhatunk egymásnak és megoszthatjuk egymással gondjainkat és örömeinket. A kisközösségek, a táborkok, a családi napok vagy akár az építkezések mind segítenek, hogy egymáshoz és Istenhez egyre közelebb kerüljünk.

Visszatekintve a nyári táborkokra elmondhatjuk, hogy lehet örömmel hordozni együtt a keresztet. Elsősorban a gyermeknevelés és a hitre nevelés volt együttléteink fő célja. Talán a most következő néhány oldal segít, hogy mindannyian átéljük újra az örömteli pillanatokat a nyárból, és megköszönjük Istennek, hogy hordozhatjuk egymást szeretetben.

Veletek hordozva a keresztet, maradok testvéretek:

Kálmán atya

**„ÉN AZONBAN NEM
AKAROK MÁSSAL
DICSEKEDNI, MINT
URUNK, JÉZUS
KRISZTUS
KERESZTJÉVEL.
ÁLTALA KERESZTRE
SZEGETTÉK NEKEM
A VILÁGOT, ÉS
ENGEM IS A
VILÁGNAK.”**

(GAL 6, 14)

A TARTALOMBÓL

- BEMUTATJUK DR. BENKŐ ANDRÁST
- RISKÁ PÁNCÉLT ÖLTÖTT
- BALATONSZEMESI IFJÚSÁGI TÁBOR
- NYÁRBÚCSÚZTATÓ CSALÁDI NAP
- EMMÁNUEL TÁBOR

BEMUTATJUK DR. BENKŐ ANDRÁST

Egyházközségünk életének családjával együtt aktív résztvevője *Dr. Benkő András*. A plébánia képviselőtestületének tagja, szentmiséken áldoztatóként segít, valamint a Donneri Családpasztorációs Programban is közreműködik.

Milyen és honnan ered a Donneri Egyházközséghez való kötődésed?

Ehhez kapcsolódóan először is Péteri atyát említeném, hiszen ő eskette szüleimet és bátyámékat is. 1986-ban kerültem vissza Győrből Kaposvárra. Volt Bartókos diákként itt a Donnerben és az ifjúsági csoportok együttműködése révén a Szent Imre Plébánián is többször megfordultam, és találtam közösséget. 2003-ban ideköltöztünk a Donnerbe. Ez akkoriban még nem jelentett feltétlen egyházközségi kötődést, hiszen Szent Imrész kapcsolataink még erősek voltak. Kálmán atya idekerülése után aztán nem is engedte, hogy ne vegyünk részt az itteni közösség életében, gyerekeinket pedig szinte beszippantotta a donneri ifjúsági csoport közössége, jó légköre.

Hogy azért a kérdésedre is válaszoljak: sokkal kevésbé kötődünk, mint szeretném, hiszen a hétköznapi elfoglaltságok túlságosan is lekötnek.

Melyik egyházközségi feladat áll leginkább közel hozzád?

Ezeket nem annyira feladatnak, inkább ajándéknak élem meg. A képviselőtestületi tagságból sokat tanulok, és fantasztikus embereket, történeteket ismerek meg. Az áldoztatásban pedig úgy érzem, hogy minden héten én kapok egy csomó pluszt. Az Úr fogja a kezemet minden vasárnap, és tartja szorosan hét közben is, amikor egyéb gondjaim lekötnének. A családpasztorációt tekintve októbertől szeretném az életemet, új munkámat úgy alakítani, hogy erre is több idő jusson.

Mivel foglalkozol a mindennapokban, és mi alapján választottál hivatást?

Orvos vagyok. Gyermekkoromban kaptam egy gyermekparalízist, ami heveny lefolyású

volt. Pécsett a Neurológiai Klinikán kezeltek, ahol mind szakmailag, mind emberileg nagy hatást tett rám Környei professzor. Évről évre járunk kontrollra, és mindig izgatott az, ahogy egy szemfenék-tükörrel bevilágítanak a szemembe, belenéznek a fülembe, számba és olyanokat beszélnek körülöttem, amiket én nem értek.

A másik példa, az akkori baleseti főorvos, Bodosi Misi bácsi, akit – bár nálam jóval idősebb volt – barátomnak mondhattam, és aki még a macskánk törött lábát is

teljes odaadással gipszelte be, ha bevittük hozzá.

Az igazi titok számomra azonban a mikroszkóp volt. A titkok pedig nem hagytak, és a mai napig sem hagynak nyugodni.

Milyen többletet adnak a vallásos értékek a hivatásodban és a család életében?

A családot el sem tudom képzelni nélkül, de a hivatásomat, munkámat sem. Nagyon sok kiszolgáltatott, beteg emberrel találkozom, akik amellet, hogy gyógyulást várnak, valamilyen lelki támaszt és vigaszt is szeretnének. Egy-egy, a beszélgetésekben elejtett megjegyzés által, mint „A Jóisten kezében vagyunk” vagy „A Jóisten végesnek teremtett bennünket” diszkrétan lehet velük tudatni, hogy hívó ember az orvosuk. Ettől a betegek nem egyszer nagyon meg tudnak nyílni, és közelebb tudunk kerülni egymáshoz. Igyekeztem a beteggel való kapcsolatot a szakmaiság megtartása mellett emberi oldalról kezelni, és ez egyszerűen nem működik a hit és a vallásos háttér nélkül.

Persze voltak olyan időszakaim, amikor a vallás formalitásait megkérdőjeleztem, megcsóváltam a fejem bizonyos liturgikus énekeken, szövegeken. Annyira érdekes, hogy ezt a Jóisten jelenléte teljesen átalakította, és manapság már ugyanúgy része az életemnek az, hogy ezeknek is megvan a maguk szabálya, mint ahogy egy formanyomtatvány kitöltésének is. Attól eltérni ugyan lehet, de akkor sok minden értelmét veszti azon a nyomtatványon. Amikor például az ember a hetedik ügyeletét csinálja egy

hónapban, és időnként méltatlanul fogadják a betegek, hozzátartozók a segítséget, akkor igenis kellene ezek a vallási kapaszkodók, amik az embert visszabillentik a hitébe.

Kik a családotod tagjai? Mesélnél róluk?

Családom tagjai is itt láthatók a templomban. Feleségem Benkóné Berta Zsófia a Katolikus Gimnáziumban tanít. Gyermekeim Marcell és Eszter a Győri Bencés Gimnáziumban tanulnak, Barnabás és Julcsi pedig a Katolikus Iskola diákjai.

Honnan ered a bencés kötődés?

A gyerekkorunkat bátyámmal, főleg a nyári időszakot, a Nagytemplomban és annak környékén töltöttük. Plébánián, plébániarodában, időnként a sekrestyést is helyettesítve. Volt egy ministránstársunk, aki a Győri Bencés Gimnáziumba járt. Nekik nem volt autójuk, így több alkalommal is édesapám fuvarozta a szüleit Győrbe. Egyik ilyen alkalommal, egy anyák napi látogatás kapcsán vettem részt ott először liturgián. Onnan kezdve úgy voltam, mint Karinthy a Cirkusz című novellájában. Valami ott megfogott, s a gondolat nem hagyott nyugodni, hogy odakerüljek. Akkoriban szüleimtől ez komoly tett és politikai állásfoglalás volt.

A kötődés azóta is tart a Bencés Diákszövetségen és az egyéb Bencés öregdiák szervezeteken keresztül. A gyerekek pedig látták az iskolát, hogy ez az apának fontos, hogy télen, jeges úton is elmentünk egy szerzetestanár temetésére, hogy tartjuk a kapcsolatot a diáktársakkal, atyákkal, és nem is hallottunk tőlük mást, minthogy oda szeretnének menni. Jelenleg tizedikesek.

Szabadidőtököt legszívesebben hogyan töltitek?

Együtt. Ami kevés van, azt együtt. Amennyit csak tudunk, kirándulunk, de hétvégeken közös focizást is szervezünk a zsebkendőnyi udvarunkban.

Szabadidőm másik fontos része a vadászat. Kétéves korom óta járom édesapámmal az erdőt, és most harmadik éve vagyok tagja egy vadásztársaságnak. Ebben a legnagyobb élmény, hogy Barnabás fiam is rendszeresen elkísér a vadászatokra.

Kint lenni az erdőn, vagy az erdőszélen, olyan élményt jelent, ami újságokból, könyvekből, televízióból nem átélhető. Például a szarvasbögéshez a hangok és a látvány mellett hozzátartoznak a félhomály, a szagok, a les alatt

kotorászó borz, vagy a megjelenő kis róka látványa is. Ahogy éjszaka hazajövünk, és a csillagos eget bámuljuk, szintén felemelő élmény. Egy apróvadvaszaton pedig ott van a küzdelem, a bajtársiasság és az udvariasság, mint értékek, amire a vadászat nevel bennünket.

Milyen egyéb értékekre nevelést tartotok fontosnak a családban?

Tájékozott, művelt felnőtteket szeretnénk nevelni gyermekeinkből. Ebben az olvasás mellett a zene szeretete meghatározó. Mind-egyik gyerekünk zenél. Marcell és Eszter a fuvola mellett a bencés kórusban is aktívan részt vesznek. Nagyon büszkék vagyunk rá, hogy a szokásos egy éves előképző helyett Marcellt szinte azonnal beválasztották a kórusba. A legutóbbi Collegium Musicum Jaurinense tagjaként már márciusban koncerten szerepelhetett Salzburgban, illetve a kórus legutóbbi lemezén is közreműködött.

Az Emmanuel Közösséghez csatlakoztunk most harmadik éve, valamint éppen bérmealkozásra készül a családjunk fele.

Mik a további terveid magánemberként és az egyházközség aktív tagjaként?

Magánemberként október elsejétől Segesd község háziiorvosa vagyok. Egyházközségi terveim elsősorban az igényektől függenek. Terveim persze mindig vannak, de nagyon előre szaladni nem szeretnék, mert ha atyának és az egyházközségnek máshol lesz szüksége rám, mint ahogy én képzeltem, akkor ne az én szándékaim irányítsanak. Szeretnék azonban a teológiával kicsit behatóbban foglalkozni. Terveim között szerepel ezért, hogy valamilyen teológiai képzésben részt vegyek. A tanulást nem tudom ugyanis abbahagyni. A gyerekek mindennapjaiban is jelen van, hogy az apa tanul, szakvizsgára, előadásokra készül, akár főiskolai oktatásra, külföldi vagy magyar kongresszusra. Ugyanakkor a munka nekem valahogy soha nem volt cél. Ezt csak az elmúlt hetekben fogalmaztam meg, hogy a munka csak egy eszköz az életszentség útján. Ha nem arrafelé visz, akkor váltani kell.

Elsődleges tervem azonban az, hogy tevékeny és hasznos tagként tudjak részt venni az egyházközség életében.

Mindezekhez mi is a Jóisten további segítségét, áldását kívánjuk, és köszönjük szépen a beszélgetést.

Gyürüsi Zsolt

RISKA PÁNCÉLT ÖLTÖTT

Idén kilencedik alkalommal köszöntötték Riskát és egymást a gyerekek Szenában a Riska Táborban.

Annak ellenére, hogy – a korábbi évekhez hasonlóan – sikerült a tábort a nyár legforróbb napjaira időzíteni (a hőmérő higanyszála időnként majdnem átlépte a 40 °C-ot), de a két hét alatt, a mintegy háromszáz, hat és tizenkét év közötti kisgyermek nagyszerű élményekkel gazdagodott. A tábor tematikája Árpád-házi szentjeink életét idézte, a tábor zászlaján Riska, a névadó bábfigura is lovagi páncélt öltött. Fiúk és lányok egyaránt elszántsággal húzták a fejükre a sisakot, és vették kezükbe a kardot, dárdát, hogy a lovagi tornán bizonyítsák rátermettségüket, és pontokat szerezzenek csapatuknak, hiszen a verseny mindkét héten a Riska kupáért folyt.

„Az én nagylányom azóta mindenhéten megkérdi hogy mikor lesz újra tábor és hogy egész nyáron ott lehet-e, szóval ennyire nagyon szeretett ott lenni. Az első szabályt azóta is alkalmazza otthon, a Riska pólót imádja, és ha meglátja valakin a városban, hangosan kiabál hogy "Én is voltam ott és király volt!" (őt idézve). Neki nagyon, de nagyon tetszett és alig várja a nyári szünetet hogy újra mehessen. Köszönjük nektek ezt a csodálatos élményt.”

Balogh Emese

Komoly érdeklődés övezte a csapatok közötti focibajnokságot is, amelyek mérkőzései a Szennai Skanzen vályogházai között, a „Riska-” és a „Csibe-stadionban” zajlottak. A nagy küzdelemben a már kiesett csapatokból verbuválódott szurkolótábor lelkesítette a focistákat.

A legforróbb déli órákat a gyerekek a sportcsarnokban töltötték, ahol Riska és Csibe,

Nyéky Kálmán atya segítségével bábozta el minden nap egy-egy Árpád-házi szentünk életét. Szent István király történetéből egy erőskezű uralkodót ismerhettek meg, akinek hitéből fakadó ereje tette Magyarországot keresztény állammá. Szent László királytól az igazság szeretetét és a bátorságot tanulhatták meg a gyerekek, Szent Imre herceg életéből megtudhatták, hogy mit jelképez a fehér liliom. Szent Erzsébet történetéből megismerhették, hogy milyen az igazi szeretet, Szent Margit élete pedig az imádság és a szeretettel végzett munka fontosságára hívta fel a figyelmüket.

A kaposvári Vasút Étteremből hozott ízletes ebédet a gyerekek jó étvággal fogyasztották, a konyhas nénik nagy öröme, akik (mind a tizenötön) nagymamai gondoskodással viselték szívükön a gyerekek tízóraját, ebédjét és uzsonnáját.

Délután folytatódtak a vetélkedők, vagy egy kicsit csendesebb kézműves foglalkozások. Ez utóbbiban a szervezők mellett a Skanzen munkatársai is aktívan közreműködtek, akiknek köszönhetően a régi falusi élet mindennapjaiba is bepillantást nyerhettek a tábor résztvevői.

Természetesen az imádság is a tábor szerves része volt. Döbbenetes volt megtapasztalni, ahogyan a reggeli szentségimádás öt percében a százötven kisgyerek egy pissenés nélkül figyelt a kenyér színében elrejtőzött Jézusra. Annál is inkább, mivel közülük nem mindenki él gyakorló katolikus családban. Örvendetes volt látni azt is, hogy sok szülő, elfogadva a szervezők meghívását, részt vett a péntek délutáni zárómisén, hogy együtt imádkozzon a gyerekekkel és a szervezőkkel.

„Azért volt jó a táborban részt venni, mert volt sok móka, nevetés, lehetett érmeget nyerni és persze volt sok tanulságos történet is.”

Bárány Eszter 2. osztályos

A tábor azonban nem csak a gyerekekről szólt. A tizenkét gyerekcsapatot egy-egy középiskolás-egyetemista fiúból és lányból álló páros vezette. Sokan már rutinos csapatvezetőként, több Riska táborral a hátuk mögött érkeztek, de voltak olyanok is, akik először vállalták ezt a nagy kihívást. Mert tizenkét gyerekre figyelni, értük felelősséget vállalni és őket lelkesíteni bizony nem kis feladat, de elmondhatjuk, hogy mindannyian remekül helytálltak. Rajtuk kívül is számtalan segítőt volt, akik akár nyári szabadságukat feláldozva tevékenykedtek a háttérben azért, hogy minden gördülékenyen menjen a táborban.

Köszönet nekik ezért az áldozatért, amit ők szemlátomást nem éreztek annak. Köszönet a zenészeknek is, akik a reggeli dicsőítés, a misék és a bábozás zenei háttérének biztosítása mellett az ebéd utáni csendespihenő alatt még mesét is olvastak a gyerekeknek. Végül köszönet a számtalan támogatónak, akik nélkül ez a tábor nem lehetett volna a gyermekeknek a hősiesség szeretet gyakorlásának vidám helyszíne.

„Anyá, ide jövőre is feltétlenül szeretnék menni. Itt egy percre nem unatkozunk!”

Horváth Lara, 7 éves

Imádkozzunk a táborban résztvevő gyerekekért, hogy a hit bennük elvetett magja szárba szökkenjen, és hú lovag módjára kitartsanak Isten mellett, és mindig Ő maradjon a szívük királya!

Gyürüsi Zsolt, Koch Eszter

TÁBORI ÉLMÉNYEIM

A korábbi Riska táborok során nálunk megszálló csoportvezetőként keresztül némi elképzelésem volt már a Riska táborról. A velük való, hazaérkezésük utáni, késő esti beszélgetések, sztorizgatások szép emlékeim. Rajtuk volt az egész nap lenyomata lelkesezésben, fáradtságban egyaránt. Felkeltették az érdeklődésemet a táborról készült fényképek és videók is.

*„Nálunk azért tetszett a gyerekeknek, mert mindig játszottak, olyan játékokat is megengedtek nekik, mint (pl. a vízpisztoly) ami az iskolában nem szokványos. Örültek nagyon a csipetkének a levesbe...:)
Hálásak vagyunk a sok fiatal csapatvezetőnek a lelkes munkáért, sok szeretetért, türelemért!”*

Molnár Zsuzsi

Idén magam is jelentkeztem segítőnek. Raktárosi feladatot kaptam, s a kihívásnak igyekeztem megfelelni. A kezdet volt csak nehezebb, amíg nem láttam át a napirendet, a szokásokat, a játékokat, feladatokat, melyekhez az eszközöket össze kellett válogatni. Egyébként is, minden kezdet nehéz – most sem hazudtolta meg magát a közmondás. Bár gyanítom, hogy az előző évekhez képest már akkor is teljesen olajozottan ment minden, ugyanis a szervezőknek egyre több tapasztalattuk van, és azokat igyekeznek is hasznosítani.

Élményt jelentett az ott töltött idő. Jó volt látni a gyerekek csillogó szemét, hallani lelkes csatakiáltásaikat. Itt minden a gyerekekért volt, a gyerekekről szólt, egész napot kitöltő, tartalmas programokkal. S ők láthatóan nagyon élvezték.

Bizonyosságul hadd osszam meg veletek, amit az egyik ismerős anyuka a záró mise után mondott nekem. A fia először volt Riska táborban, s amúgy is egy eléggé visszahúzódó, zárkózott kisfiúról van szó. Kicsit félt az anyuka, hogy kisfia majd hogy érzi magát. Az aggodalom azonban feleslegesnek bizonyult, mert esténként azt mondta az édesanyjának: „Anyu, ezt, amit a táborban csinálunk, én örökké, mindig tudnám csinálni.” Még este is szaladgált – ami egyébként nem volt rá jellemző – s közölte: „Annyi energiát gyűjtöttem a táborban, hogy most futkosnom kell.” Ugyanez az anyuka a kis hugi tisztába tételéhez kért segítséget. S amikor a színpadon, a függöny mögött meg tudta oldani a nagy feladatot egy pléden, őszintén buggyant ki belőle: „Hogy itt mi minden van! Nem hittem volna, hogy a szervezők ennyi mindenre gondolnak.”

Élmény volt a plébániánkhoz tartozókat közelebről is megismerni. Többekre nagyon jó érzéssel csodálkoztam rá és örültem, hogy egy közösségben lehetek velük.

Az biztos, hogy a szervezők és a segítők heroikus munkát végeztek, s minden igyekezetükkel azon voltak, hogy ebben a táborban is egyedi, megismételhetetlen élményben legyen részük a gyerekeknek.

S még mire is gondoltak? Unokahúgom, aki csoportvezető volt, utolsó éjszaka éremgyártásba kezdett otthon a csoportja tagjainak. Szomorúak voltak ugyanis a gyerekek, hogy nem sikerült érmet nyerniük, mivel ők voltak a legkisebbek. Másnap aztán kiderült, hogy a „gyerekei” az övén kívül is kaptak érmet. A szervezők is ismerték a gyerekszíveket: a legsegítőkészebb csapat vagy valami hasonló címmel ők is nyertek. Nagy volt az öröm.

*Csuz Áron (8) és Csuz Ábel (6) véleménye:
„Nekem tetszett a párbaj és a Pillangó, ha lehetnék - című dal. Hoppá! Meg az ebéd!
– Nekem a lufi szétütés, de nem ütöttem szét. – Anya, jövőre is menni fogunk ám!”*

Csak biztatni tudlak benneteket, hogy jövőre – aki még nem tette – próbálja meg a segítő szerepet. A fáradságot a gyerekek lelkesedése hamar feledteti. Magától értetődő volt, hogy jó ügyért fáradozunk. Ha többen leszünk, talán külön konyhai „angyal csapatot” lehetne kiállítani az iskolába és a sportcsarnokba és ez könnyítene azokon, akik ezt a nagyon fontos és áldozatos munkát végzik. Gyertek tehát, mindenkinek áll a zászló! Jót tenni jó!

Jáki Istvánné

BALATONSZEMESI IFJÚSÁGI TÁBOR

A tábor július 15-én kezdődött, egy hétfői napon. Reggel a kaposvári vasútállomáson gyülekeztünk. Már a vonaton nagyon jó volt a hangulat. Mikor Balatonszemesre érkeztünk, elszálltunk a szállásunkhoz. Nagyon szép helyen volt, a templom mögött. Egy hatalmas ház, nagy kerttel. A lányok háromemeletes ágyakon aludtak, míg a fiúk a szomszéd házban, ahol nem olyan rég még a kántor lakott.

Mindenki lepakolt, aztán elmentünk ebédelni a közeli iskolához. Délután leszálltunk a partra, ahol sajnos elért minket a vihar, ezért gyorsan visszafutottunk a szálláshoz. Este a Kikötő Étterembe mentünk. Itt vacsoráztunk minden nap. Este fejtágítás következett, amit mindenki nagyon élvezett, hisz így sok mindent megtanulhattunk a hitről.

Másnap korán keltünk, reggeliztünk, majd hallgattuk a tanítást, amit Kálmán atya és Daniella mondott. Ezután ebédelünk, kicsit pihentünk és lementünk a strandra. Vacsora után egy kis játék következett. Így ment ez minden nap.

Csütörtök este átszálltunk a templomba, ahol a Biblia segítségével imádkoztunk a tábor összes lakójáért. Ez az este volt a tábor fénypontja. Másnap újabb foglalkozás, majd ebéd és strandolás. Ez volt a tábor utolsó estéje. Tábor-tüzet gyújtottunk, szalonnát sütöttünk és jókat nevtünk. Szombat reggel összeköltöttünk, rendet raktunk magunk után, majd fájó szívvel búcsúztunk el Balatonszemestől.

Szerintem ez egy fantasztikus tábor volt és alig várom, hogy jövőre is találkozzak ezzel a remek csapattal.

Kovács Angelika

NYÁRBÚCSÚZTATÓ CSALÁDI NAP

Augusztus utolsó napján ragyogó időben újra összegyűlt a plébánia apraja-nagyja a Gyertyános parkerdőben. Kálmán atya köszöntőjében megkért mindenkit, hogy ha lehet, három olyan emberrel beszélgesse el, akivel ezt még nem tette.

A programsorozatot kötélhúzással indították a szervezők, majd egy visszavágóval, így döntetlen lett a csapatverseny. Ezután fogócskával melegítettek be a gyermekek. A mozgás az egész délutánra jellemző volt. Riska zse gyűjtés során az egyik kedvelt állomás az ugrókötelezés volt, de nem maradhatott el a focibajnokság sem. Akik már elég zsetont gyűjtöttek, azok csapatba állva terepfutásra nevezhettek be.

Jó szokás szerint a kedves hölgyek finomabbnál finomabb süteményeket hoztak, de sok gyümölcs is megjelent az asztalon. Akinek ez nem volt elég, nutellás kenyérevő versenyen csillapíthatta édesség utáni vágyát. Az elfáradt gyerekek levendulás tasakokat varrhattak, vagy papírt hajtogathattak. Az estét finom pincepörkölttel zárták a szervezők, ami az utolsó falatig elfogyott.

Ismét egy nagyon kellemes délutánt tölthetünk el együtt, amit köszönünk Kálmán atyának és Varga Ancsának, és ami remélhetőleg feltöltött minden gyermeket, hogy két nap múlva frissen és üdén kezdhesse a tanévet.

Bakterné Magyar Margit

Templomunkban 2013. október 5-én, szombaton 3-kor lesz a bérmálás, ahol 12 testvérünk részesül a szentségben. Előtte, október 3-án, csütörtökön este 6 órától Balás Béla püspök atya szeretne szólni mindnyájunkhoz a templomban. Szeretettel várunk mindenkit az előadásra, és az ünnepi szentmisére!

EMMÁNUEL TÁBOR 2013

Mindig várankozással és izgalommal telve érkezik el a július, vagyis az Emmanuel Közösség éves, családi nagytábora. Kis-, és nagycsaládok autójukba zsúfolódva, a szervezők és segítők csomagokkal és kellékekkel megrakodva kerekedtek fel, hogy idén is szeretetben együtt töltsenek öt, esetenként hat napot.

A tábor célja most is főként a hit elmélyítése volt és hogy lehetőséget nyújtson egy-egy különleges, egyesek számára meghatározó istenélmény megtapasztalására. Sok előadás szólt a keresztény nevelésről, a televízió és a reklámok szerepéről katolikus szemmel. A mindennapos dicsőítés, szentmise és a gyónási alkalmak felfrissítették és megújították a legfáradtabb lelkeket is. A főszervezők szívüket, lelküket beleadták a programok összeállításába: mindent megtettek azért, hogy összhangban legyen a hitélet, a pihenés és a könnyed társasági élet. Ezt koronázta meg a búcsúműsor, amin minden néző és résztvevő könnyesre kacagta magát, főleg Kornél atya és a Desedai Sellők fergeteges produkcióján.

Az egész tábor alatt a Kálmán atya és Daniella nővér hívására összegyűlt csapat, az utolsó leheletéig arra törekedett, hogy a gyerekek minél jobban érezhessék magukat, míg szüleik részt vettek az előadásokon. Történt itt minden. Kukoricásban bolyongás a nagy vetélkedő közben, ejtőernyőzés a kertben, keresztből egyenesbe, egyenesből keresztbe (Találd ki! ☺). Bekötöttük a „szerencsés kiválasztottak” szemét, hogy aztán kitalálják a többiek által kiadott, vicces és néha földöntúli

hangokat, melyeket a tulajdon édesanyjuk sem ismert volna fel, alapesetben. Némileg összekovacsolódva egy pár óriás pizza és egy lelkiismeretes felvilágosítás után, játékokkal és egy füzetbe írt ötletbazárral felszerelve vártuk a gyerekhadat.

Jelentés a legkisebbekről: Vizezés, hómokevés, sírás és nevetés. Többnyire kilencen lányok vállaltuk a 0-3 éves korosztályt, nagyrészt sikerrel. Kezdetben még babákkal, és pelenkás, nagydumás apróságokkal játszottunk délelőtt és délután is. Majd jöttek a tesók és egyéb, irántunk rokonszenvet érző óvodások és kisiskolások is. A csoportunkban akadtak igazi kis szabaduló művészek, akik hangos „Anyá/Apa/Tesó!” felkiáltással indultak hódító útjukra, a mi nagy örömünkre. Az időjárásnak köszönhetően végül három korosztály került az ebédlőbe, így a tesók is szabadon örülhettek egymásnak. A munkánk nem volt hiábavaló, az utolsó napon rengeteg köszönettel és hálával fordultak hozzánk a szülők. Nekik már az is nagy segítség volt, hogy a játék során jócskán elfáradt gyerekeket sokkal könnyebb volt aztán betenni az ágyikóba.

Kétség sem fér hozzá, hogy minden gyerek legkedvesebb emléke – természetesen – Riska és Csibe két fellépése volt, akiket Kálmán atya és a lelkes bábozók keltettek életre. Féltve őrizték a kapott matricákat és a sötétben világító karkötőt. Tudják jól ők is és mi is, hogy jövőre újra találkozunk majd, de addig nekik is, és nekünk is meg kell őriznünk kicsiny kis fényünket...

*Szabó Ágnes és Szabó Katica,
a 0-3 éves korosztály gyerekvigyzói*

Szeptemberi számunk elkészítésében közreműködtek: Bakterné Magyar Margit, Gyürüsi Zsolt, Jáki Istvánné, Koch Eszter, Kovács Angelika, László Edit, Nyéky Kálmán, Szabó Ágnes, Szabó Katica, Tóth Lujzi.

Kiadja a kaposvári Szent Kereszt Egyházközség • cím: 7400 Kaposvár, Bartók B. u. 13. • tel.: 82/310-225

• e-mail: donner@plebania.hu • web: donner.plebania.hu • Felelős kiadó: Nyéky Kálmán